

Lieve familie, vrienden en kijkers, lieve allemaal. Dank voor jullie komst en aanwezigheid! We gaan tezamen afscheid nemen van Vicky Deuning.

Vicky is geboren als Victoire Sylvya Adriana van den Broek en ze was de dochter van Piet van den Broek en Marie Pascaud. Vicks moeder had een Franse vader, vandaar ook haar Franse voornaam. Vicky is geboren op 13 juni 1934 te Batoedjadar, zeg maar West Bandung, in het toenmalig Nederlands-Indië.

Alleen de naam al van haar geboorteplaats maakt me vrolijk, het klinkt zo lekker Indisch met de dikke "d"... Vick was gek van de Indische tongval en ze keek dan ook altijd met veel plezier naar de shows van Tante Lien. Ze vond dan ook 'praten met geluiden' prachtig! Als ze het bijvoorbeeld over een stoomboot had, had ze het over een schip dat: "dooeettt..." deed. Adoeeghh...

Naast opa en oma Van den Broek, bestond de familie in volgorde van leeftijd uit Emmy, Rob, Frans, dan Vicky, "broertje" en als laatste Maurice. Broertje (door Vicky altijd 'broertje' genoemd) is al jong overleden. Op vroege leeftijd wist Vicky haar mondje al te roeren. Eens had ze een grote mond tegen oma en ze werd daarom door oma met een koekenpan geslagen. Toen ze dat met haar ellenboog afweerde had dat tot gevolg dat er een dikke deuk in de pan kwam. Ja, onze ma was een taaie...

Zover we weten heeft ze een heel aardige jeugd gehad, tot de tweede wereldoorlog uitbrak. Ze werd met haar zus Emmy in een nonnenkamp ondergebracht. Haar moeder en broers zaten in een ander kamp. Ma heeft nooit over de kamptijd met ons willen praten: "het was zo verschrikkelijk, ik wil jullie die verhalen besparen!", zei ze altijd. Vader Piet werkte in de oorlogsjaren in de keuken aan de Birmaspoorlijn, daardoor heeft hij die tijd redelijk goed kunnen overleven. Vicky was volgens oom Frans de lieveling van opa Piet van den Broek. In die tijd konden krijgsgevangenen via het Rode Kruis met de familie corresponderen en ma was de enige die dat met hem deed toen opa krijgsgevangen zat...

Na de oorlog kwamen Vicky en Ulrich in dezelfde, beschermde, buurt vlak bij elkaar te wonen en daar hebben ze elkaar leren kennen. Pa nam ma o.a. regelmatig mee naar de bioscoop. Ook moest Vick op de fiets naar school en dat was een behoorlijk eind. Ulrich had in die tijd een bromfiets gekocht van de familie Goossens en die uitgeleend aan ma. Dat was natuurlijk al een veeg teken... Ma kon aardig plagen en noemde pa een 'ouwe opa' als hij weer eens in de boeken zat te snuffelen... Eén keer kwam ze al plagend op haar fiets voorbij en is pa bij haar achterop gesprongen, ma gillen natuurlijk. Samen in de betjak, terug van de bioscoop, waren ze een praatje aan het maken en 'vroeg' pa haar: "als je wil met mij, ik wil met jou..." en vroeg hij haar: "is jouw lippenstift kiss-proof?", "Ja", was haar antwoord en zo is het gekomen...

Vicky werd als schoolmeisje vaak meegenomen door vriendin Lily en leerde via Lily Boy en Emmy Goossens kennen. Deze nodigden Vick regelmatig uit om gezellige dingen te ondernemen. Ook op vakanties werden Vicky en Ulrich door hun meegenomen. Er is een jarenlange vriendschap uit voortgekomen. Boy en Ulrich konden het goed vinden door hun technische interesses. De vriendschap werd voortgezet toen Boy en Emmy in San Diego in de VS gingen wonen. Er werd daar zelfs een kamer voor Vicky en Ulrich klaargemaakt. Later werd het ons wel duidelijk dat Vick een heel goede band met Emmy Goossens had. Als er één persoon was voor wie zie veel respect en ontzag had, was dat Emmy.

In 1950 behaalde ze haar MULO diploma en ging daarna naar de Kweekschool, ze heeft daar alles in het Nederlands geleerd en moest vervolgens in het Indonesisch examen doen. Het waren wel heel aparte tijden...

In die tijd raakte Vick bevriend met Joop Lorinser een medestudent aan de kweekschool. Joop en Vick zaten elkaar regelmatig in de haren volgens Ulrich. Toch bleven ze ook hier in Nederland goed bevriend. Vick en Joop blijken op dezelfde dag het aardse leven achter zich te hebben gelaten. Vast om daarboven verder met elkaar te kunnen kibbelen! Gods wegen zijn soms ondoorgrondelijk...

Na het afronden van de kweekschool ging ze lesgeven aan de RK Concordante Lagere school "St. Ignatius" van de Aloysiusstichting te Djakarta.

Wat Concordante is, moest ik wel even opzoeken: deze term werd gebruikt om aan te geven dat het Europees (Nederlands) Lager Onderwijs in Nederlands-Indië aansloot bij het Middelbaar Onderwijs in Nederland, en het Middelbaar Onderwijs in Indië aansloot bij het Hoger Onderwijs in Nederland, zodat er geen problemen ontstonden als een leerling verder ging studeren in Nederland.

In april 1955 zijn Vicky en Ulrich in Indonesië getrouwd en kort daarna zijn ze naar Nederland vertrokken. In het najaar van 1955 zijn ze met de Indrapoera, een vrachtschip met passagiersaccommodatie, naar Nederland gevaren om een nieuw bestaan op te bouwen. Het werd de Nederlanders erg lastig gemaakt in Indonesië. De meesten kozen er toen voor naar Nederland te 'repatriëren', maar velen kenden Nederland alleen van horen zeggen... Tijdens die tocht werden ook Port Said in Egypte en Genua in Italië aangedaan. Daar konden ze passagieren, en zo kennis maken met andere delen van onze wereld. Daar heeft Vicky veel plezier aan beleefd naar ik begreep.

In 1957 werd hun eerste wereldburger geboren. Ik ben dus duidelijk niet verwekt op de boot, zoals Frank altijd zegt. In 1958 kwam #2 (Frank) ter wereld en in 1969 ons nakomertje Mary-Ann, ook wel bekend als MAD.

Het was erg wennen in Nederland, Vick had het dan ook altijd over: “jullie Hollanders.” Indo’s of Indischen waren volgens haar toch héél anders... Hun papieren uit Nederlands-Indië - vanaf 1950 Indonesië - waren hier niet geldig. Alles aan papieren, zoals diploma’s, konden onze ouders opnieuw gaan halen. Ze moesten hier letterlijk en figuurlijk een compleet nieuw bestaan opbouwen.

In de zestiger jaren woonden we in Brabant, daarheen verhuisd vanuit Rotterdam via een jaartje Dordrecht. Ulrich moest zijn dienstplicht hier in Nederland nog vervullen. Hij is toen maar meteen beroepsmilitair bij de luchtmacht geworden. In die jaren heeft Vick allerlei losse klusjes gedaan, ze heeft volgens mij nog een opleiding tot coupeuse gevolgd in Breda en daar is ze vooral hobby-matig mee aan de slag gegaan. Het staat me bij dat ze voor wat bijverdiensten in die tijd b.v. ook aardbeien ging plukken bij de boer. Frank en ik gingen dan soms mee.

Mijn ouders zijn niet, zoals de andere helft van de familie, eind jaren 50, begin jaren 60, naar de Verenigde Staten geëmigreerd. Ulrich was van mening dat zijn kinderen in Nederland een betere opleiding en toekomst zouden krijgen. Bijkomend voordeel was, dat Ulrich daardoor bij zijn moeder Juul en zusje Von kon blijven.

We hadden het niet breed, maar Vick en Ulrich deden er alles aan om ons een fijne en mooie jeugd te bezorgen en het nodige op te laten steken van de verschillende uitjes. We waren één van de eersten met een TV in de straat en een hele bups kinderen uit de straat mocht dan bij ons kinderprogramma’s komen kijken. ‘s-Avonds in de weekenden keken Frank en ik in onze pyjama’s vanaf de bank familie-programma’s op TV. Natuurlijk met wat chips en een glaasje prik, samen met onze ouders. Vicky was erg zorgzaam en deed alles voor haar kinderen, samen met Ulrich werd van alles zelfgemaakt zodat er, zonder dat er veel geld was, toch veel moois voor Frank en mij binnen ons bereik kwam. Jaren later, toen we het een stuk beter hadden, werd de vlijtigheid iets minder, toen werden de luxe spulletjes aangeschaft, maar de zelfwerkzaamheid en strijd lust bleven.

Vicky was enorm handig en maakte vaak de kleding voor ons kinderen of voor haarzelf. Anderen konden altijd op haar hulp rekenen als er kleding gemaakt moest worden. Vick had een enorme drive, ze deed er veel voor om haar doelen te bereiken! Zo terugkijkend moet ik zeggen dat ze onvoorstelbaar veel voor haar gezin heeft gedaan.

Later, toen we in Dordrecht woonden, heeft Vick haar onderwijspapieren gehaald – handenarbeid en textiele werkvormen- en dát met opgroeiende kinderen! Ze kreeg gelukkig hulp van pastoor Wim IJst, waar ze een goede band mee had.

Muziek 3. Barbra Streisand - If I could 4min33sec

Vicky vond haar eerste baantje in Dordrecht bij de Boei aan de Zeehavenlaan als kleuterhulp. Het was voor haar een geweldige tijd, waarin ze veel plezier had en collega's had waar ze het goed mee kon vinden. Daarna is ze in Rotterdam les gaan geven. Onder andere aan de Voorthuizenschool, een school voor moeilijk lerende kinderen. Ze had er altijd enthousiaste verhalen over, over de kinderen die haar met besnotte neuzen kroelden. Als de kinderen haar op een afstandje zagen, begonnen ze al te gillen: "Vickyyyyy!" Om dat werk te kunnen doen heeft ze vaak in enorme files gestaan, de A16 zag er toen bepaald niet uit zoals nu, maar dat had ze er graag voorover. Ze heeft daar altijd met veel plezier en vooral bevlogenheid gewerkt.

Wij kinderen kregen veel vrijheid en eigen verantwoordelijkheid van onze ouders en toen Frank en ik op 14 en 15 jarige leeftijd langs jeugdherbergen gingen fietsen, maakte onze buurvrouw Janny van Wijland zich daar meer zorgen over dan Vicky en Ulrich.

Vicky had, zachtjes gezegd, een lastig karakter. Overigens, een karakter met een hart van goud. Vick wilde altijd helpen, ze stond voor iedereen klaar. Jan en alleman was welkom, kon mee-eten en blijven logeren. Zelfs Jamie kan daarover meepraten. Daarbij droeg ze haar hart wel op de tong. Ze was een assertieve vrouw die altijd voor haar mening uitkwam. Niet iedereen was daarvan gecharmeerd, maar het was een karaktertrek van haar, die wonderlijk genoeg door velen werd gewaardeerd.

De laatste 20 jaren heb ikzelf gedacht dat ze leed aan een kampsyndroom, opgelopen in de oorlogstijd. Pas toen ik het boek: "De eeuw van mijn vader" van Geert Mak las, begreep ik een beetje wat Vick in oorlogstijd had meegemaakt. Alles ging op commando van de Jappen, bij de kleinste foutjes werd er keihard en onmenselijk gestraft. Vick was daardoor in veel dingen dan ook zwart-wit en zeer punctueel, je moest geen minuut te laat komen op je afspraak met haar. Eén van de trauma's uit de kamptijd kwam de laatste tijd sterk terug bij haar. Ze dacht constant dat ze luizen had en Ulrich moest dan ook regelmatig shampoo tegen luizen meenemen. Jonge meisjes kregen in die kamptijd met opzet luizen toegediend. De Jappen die hun troostmeisjes uit de kampen haalden, bleefden de meisjes met luizen niet...

Als gezegd, Vicky stond voor iedereen klaar. Ze had niets met huisdieren, maar ze kon uitstekend de koe bij de horens vatten... Ze kon zelfs vrienden maken door eerst ruzie met ze te maken. Carry van Batenburg heeft ze als volgt leren kennen. Monique, de dochter van Andries en Carry, en de zoon van onze huisarts Mourus, waren in de modder aan het spelen. Carry riep naar de kinderen: "kom daar uit!", waarop Vicky reageerde: "ach, laat die kinderen toch lekker spelen..." Daar kregen ze woorden over en werden vervolgens dikke vriendinnen. Het kan vreemd lopen...

Ma kon goed koken, dat had ze zich door de jaren heen aangeleerd. Van iemand die amper een eitje kon bakken, werd ze een geweldige kok. Ze was bovendien heel handig, maakte zelf veel kleding en gaf later les in handenarbeid en textiele werkvormen. Ze hielp ook veel mensen om haar heen met het maken van kleding.

Aan sport deed Vicky niet, zeker later had ze aan bewegen een broertje dood. Wel hield ze enorm van TV- en vooral sport kijken, zoals voetbal. Als we met zijn allen iets actiefs konden doen, was ze wel van de partij. Of het nou varen of zeilen met ons bootje was, of motorrijden, Vicky was van de partij. Zelfs toen mijn motorfiets tijdens mijn diensttijd bij hun thuis stond, ging ze bij pa achterop met hem mee naar Zuid-Limburg. Dat wist ze zich vorige week op haar sterfbed nog goed te herinneren en ook dat de hak van haar laars toen behoorlijk was weggesmolten op de uitlaat van mijn Honda. Daar hebben we nog even een vrolijke herinnering aan beleefd.

Cynisme, sarcasme en sommige humor waren lastig voor haar te begrijpen. Waarom dat zo was heb ik nooit begrepen. Het enige waar ze in een deuk om kon liggen was platte humor. Daar kon ze dikke pret om hebben, zéker samen met haar zus Emmy. En met haar kleinzoon Wesley, samen vieze woordjes zeggen!

Aan de reizen naar Parijs, Spanje, Griekenland, Italië en daarna verder weg, beleefde ze veel plezier. Naar de familie in Californië en Canada, maar ook naar Hawaii en Indonesië. Vick hield van warmte en dus van warme landen. De kou hier in Nederland vond ze maar niks.

Vlak voor zo'n vakantietrip van pa en ma, Mary-Ann was 22 en woonde net aan de Oranjelaan, gebeurde het volgende. Toen Mary-Ann voor hun vertrek bij hun langs ging met Peter, zei ma: 'als er iets is, en er is niets, dan is er altijd nog iets.' Snappen jullie hem? Volgens mij is Johan Cruyff eerst bij haar in de leer geweest. Daarmee doelde ze op eten wat ze in de vriezer had gedaan. Als er iets onverwachts zou gebeuren en er zou geen eten zijn, dan kon Mary-Ann dat nog altijd uit haar vriezer halen...

Vicky was Rooms-Katholiek opgevoed en is rotsvast vertrouwen blijven houden in haar geloof. Tot op het laatst deed ze haar gebeden met de rozenkrans. Ze was zeer gelovig. Dat was ze vooral voor zichzelf. Haar geloof uitdragen aan anderen deed ze niet, ze liet haar kinderen daarin vrij, ook al gaf ze het RK geloof wel aan ons mee toen we nog jong waren.

Ruim drie jaar geleden werd de vasculaire dementie waar ze aan leed, echt teveel om zelfstandig te blijven wonen. Gelukkig kon ze snel bij De Merwelanden worden opgenomen. Dat was een zware tijd voor pa. Later gaf pa aan dat het dementieproces vrijwel zeker al vele jaren aan de gang was. Vermoedelijk al vanaf het jaar 2000, toen hij met de eerste verschijnselen werd geconfronteerd.

Het was denk ik in 2015 dat we de eerste serieuze signalen kregen dat het mis was. Vick was midden in de nacht naar het toilet gegaan, verdwaald en in haar nachtpon op straat terecht gekomen. Dát, in de maand november! Gelukkig was het een warme maand en kwam ze iemand tegen die aan het werk was en haar zag dwalen. Die heeft haar teruggebracht naar haar flat. Dat was nog een gedoe, want ze had zichzelf buitengesloten en pa werd niet wakker van de deurbel. Het was dus allemaal zijn schuld! Gelukkig was er een buurman die het hoorde en adequaat reageerde.

Kort daarna werd ze in het Albert Schweitzer Ziekenhuis opgenomen met een zware blaasontsteking. Haar ziektebeeld werd van kwaad tot erger. Toen ik haar daar na werktijd opzocht, drong ze erop aan dat ik met pa nog een vorkje ging prikken in het ziekenhuisrestaurant. Toen we terugkwamen hoorde ik haar zelfs dóór de klapdeuren heen schreeuwen: "Joonkieeee!!!" De verpleging wist niet wat ze meemaakten. Bij haar bed aangekomen was ze enorm boos en vroeg waar we waren gebleven, want ze had iets van ons nodig. Ulrich vroeg haar: "wat wil je dan?", en daar kwam met felheid uit: "ja, bier!" Ook dit was een teken dat er het nodige aan de hand was. De verpleging had na overleg met ons meteen door dat ze een delier had. Bij het ontslag is ze zo'n acht weken ter observatie opgenomen in het zorghotel. Daar bleek al snel, dat ze niet meer goed wist waar ze was. Het resultaat van de observatie wees uit dat ze toch nog, met Ulrich als mantelzorger, zelfstandig kon wonen in de Reitdiepstraat.

In die tijd is Mary-Ann ook veel voor haar gaan doen en Mary-Ann nam Ulrich veel werk uit handen. Met alle thuiszorg en deze mantelzorg was het te doen, maar uiteindelijk werd het toch te zwaar. Zeker voor Ulrich. Toen een verpleegkundige begin 2017 tijdens hulp aan Vicky tegen mijn vader zei: "het is u teveel aan het worden hè, meneer Deuning?", keek mijn vader haar glazig aan en zei niets terug. Dat was voor mij het teken dat er iets moest gebeuren. Als jullie Ulrich een beetje kennen, weten jullie dat zijn antwoord normaliter was geweest: "oh, nee hoor! Ik red het allemaal wel..." Ik ben met Mary-Ann gaan overleggen en al snel was er een plekje voor Vicky in de Wantijflat van de Merwelanden. Ze kon er begin mei 2017 terecht, maar hoe moest dat nu met Ulrich? Die kon zichzelf prima redden, maar ik was als de dood dat hij in de winter op zijn fiets naar de Merwelanden zou gaan. Ik zag hem daar al laat op de avond, met zijn fiets op weg naar huis, op straat liggen door gladheid...

We hebben woonruimte voor hem aangevraagd in de Merwedeflat, de geïntegreerde aanleunflat van De Merwelanden. Binnen drie maanden was er plek en Ulrich kon vanaf toen binnen vijf minuten lopend bij Vicky zijn. Wat een opluchting was dat!

Vicky wordt gecremeerd. Haar as begraven we te zijner tijd dichtbij het graf van Vincent, hier op de Essenhof. Dat had ik lang geleden al eens met haar besproken en dat wilde ze wel graag. Die wens was sterker dan haar as te begraven op de RK begraafplaats die hier weer een eind vandaan ligt.

Hiermee sluit ik mijn verhaal af. Onze speciale dank gaat uit naar alle zorgverleners van De Merwelanden. Die hebben Vick de laatste 3 jaren liefdevol verzorgd. Wij, en met name Ulrich, danken hen vooral ook voor het geduld dat ze met Vick hebben gehad. En veel dank gaat uit naar Mary-Ann natuurlijk, die bergen werk heeft verzet om alles in goede banen te leiden. Jullie zijn geweldig!

Tegen Vicky zeg ik: "Ma, het ga je goed daarboven! En, neem een hemels biertje samen met Vincent."

We sluiten af met een korte opname. Hierin kunnen jullie Vicky zien én horen, als een soort van laatste groet. En natuurlijk is dat Vicky ten voeten uit...

Ik kan er alleen nog dit aan toevoegen:... "drie bier!"
